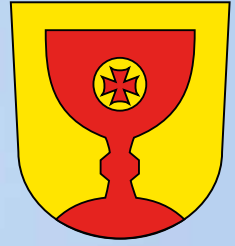

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 2 / 2024

Sisarkirkko Seurakuntaliitto

Kohti Kesäjuhlaa

VIISIVUOTIAAN SILMIN

MIIKA NIEMINEN, LÄHETYSHIIPPAKUNNAN LOUNAISEN ALUEEN ALUEROVASTI

Kesäjuhlamme Loimaalla vietää viisivuotisjuhliiaan. Kaksoispuolella komeilevat viisi kynttilää antavat aiheen kysyä, miltä juhlamme näyttää viisivuotiaan silmin.

Ikävaiheelle tyypillistä intoa, uteliaisuutta ja uuden oppimisen halua on aistittavissa laajalla rintamalla. Juhlaorganisaatiossa viisi vuotta ovat olleet yrityksen, erehdyksen, esirukouksen ja eteenpäin menemisen vuosia. Monilla vastuualueilla loistaa juuri nyt viisivuotiaan omatoimisuus. Jumala on antanut yhä useampia ja yhä itsenäisemmin tehtävänsä omistautuvia tiimivetoja. Juhlien johtoryhmässä vastuu jakautuu entistä useammille harteille. Juhlien isähahmo, Harri Lammi, on saanut jakaa ”Kesäjuhla-perheenpään” vastuuta eteenpäin esimerkiksi budjettisunnittelun ja viranomaisyhteydenpidon tasoilla. Tiimivetojen maaliskuisessa kokoontumisessa ihailimme Loimaalla viisivuotiaan synttärilahjaa: Lähetyshiippakunnan ensimmäistä omaa soppatykkiä! Toukokuussa Lähetyshiippakunta järjestääkin yhteistyössä Loimaan evankelisen kansanopiston kanssa soppatykkikurssin 24.–25.5. Tule oppimaan Jari Heiskan ja Olli Mustosen johdolla, kuinka soppatykki on Jumalan käytössä Kesäjuhlien ruokkimisihmeessä!

Viisivuotiaan ennakkoluulottomuutta haluan nähdä myös juhlien ohjelmatarjonnassa. Niin kuin viisivuotias tarttuu aikuisen käteen ja pyytää mukaansa katsomaan ja ihmettelemään jotain itselleen tärkeää, niin mekin tahdomme tarttua moneen käteen ja pyytää katsomaan itsellemme tärkeintä: Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä! Tunnetussa lastensadussa lapsi kertoo aikuisille sen, mitä he eivät

yhdessä rakennetun valheen tähden näe. Keisarilla ei ole vaatteita. Näen viisivuotiaalla Kesäjuhlaa samanlaisen profeettallisen tehtävän. Juhlaohjelmassa tahdomme puhkoa aikamme yhdessä rakennettuja valheita. Tahdomme muistuttaa Jumalan suurista luomisteoista, jotka ovat kaikkien nähtävissä. ”Hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen ikuinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja havaittavissa hänen teoissaan.” (Room. 1:20) Kanavatarjonnassa Jumalan luomisteot ovat synnin aiheuttaman särkyneisyyden ohella vahvasti esillä. Puhutaan monesti vaietuista addiktioista ja niistä vapautumisesta. Ympäristökysymyksiin ja päätään nostavaan eutanasiakeskusteluun tuomme ajassamme katveeseen jäävän luomisen, lankeemuksen ja lunnastuksen näkökulman. Mainittuun näkökulmaan ankkuroituvat myös kristityn kutsumuksiin, avioliittoon ja kristillisen päiväkodin rakentamiseen liittyvät kanavat.

Viisivuotiaan ennakkoluulottomuutta janoamme yli kaiken, kun tulemme itse ja kutsumme muitakin tulemaan Herramme Jeesuksen luokse. Antakoon Herra Lähetyshiippakunnan väelle lapsenomaista intoa tarttua mitä erilaisimpien ihmisten käteen ja pyytää: Tule kanssani! Tule ja katso, mitä Jumala on Pojassaan tehnyt ja mitä Hän kirkossaan yhä tekee. Jos luomisteokojen osoittamisessa joudutaan taisteluihin, millaiseen hengelliseen taisteluun myrskynsilmään astutaankaan, kun ihmisiä pyydetään katsomaan Häntä, jolla ”ei ollut vartta, ei kauneutta, jota olisimme ihailleen katselleet” ja ”josta kaikki käänsivät

katseensa pois” (Jes. 53:2–3). Ja kuitenkin elämämme perustus, kirkkomme kivijalka ja toivomme ankkuri on ristille lyöty sekä rikkomustemme tähden runneltu Kristus. Häntä saamme yhä uudelleen katsoa, Hänen luokseen saamme palata ja kutsua muitakin palaamaan. Muistan lastemme kasvumatkalta useita kertoja, kuinka juuri viisivuotiaan kasvuvaiheessa on leikitty kirkkoa. Legoista on rakennettu risti. Keittiöstä on haettu leipää ja mehua. Messukasukan virkaa on toimitanut keijukaisen mekko. Lastenhuoneessa yksi on seisonut alttarin edessä muiden istuessa kirkkosalin ryhmittymiseen järjestetyillä tuoleilla. Välillä lastenhuoneesta on kaikunut liturgian vuorolaulu, välillä tuttu lastenvirsi. Näin on leikitty, koska viisivuotiaan uteliaisuus ja halua oppia uutta ovat ajaneet sen äärelle, mikä on aikuisten valinnoista, sanoista ja ruumiinkielestä aistittu tärkeäksi. Näin on leikitty, koska luettu, opetettu ja alttarilla jaettu evankeliumi Jeesuksesta on avautunut lapsenuskolle. Rakkaaksi ja arjen leikkeihin asti yltäväksi on tullut Jeesuksen oma kutsu: Tulkaa, sillä kaikki on jo valmistettu!

Tervetuloa synttäreille!

KESÄJUHLAN OHJELMA JULKAISTU

☞ TOIMITUS

📷 JANNE KOSKELA

KESÄJUHLAA VIETETÄÄN ELOKUUN ENSIMMÄISENÄ VIIKONLOPPUNA

Lähetyshiippakunnan Kesäjuhlan järjestelyt ovat täydessä käynnissä. Jos Herra suo, Kesäjuhlaan kokoonnutaan 2.–4. elokuuta Loimaan evankelisella opistolla. Tänä vuonna juhlan teema on psalmin 66 sanoin ”Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä”. Juhlaan voi osallistua koko viikonlopun ajan tai tulla osaksi aikaa. Juhlat alkavat perjantaina avajaisseuroilla ja päättyvät sunnuntaina päätösjuhlaan. Yöpyjille on paikkakunnalla tarjolla useita eri majoitusvaihtoehtoja. Opiston huoneet ovat jo varattuja, mutta useita muita mahdollisuuksia on vielä saatavilla.

PERINTEISTÄ JA UUTTA OHJELMATARJONTAA

Kesäjuhla käynnistyy perjantaina klo 17 avajaisseuroilla. Seurojen jälkeen yleisö saa seurata myös keskustelua tunnustuksellisen luterilaisuuden tulevaisuudesta Suomessa. Tästä ajankohtaisesta aiheesta keskustelemassa ovat Lähetyshiippakunnan püspa Juhana Pohjola, Kansanlähetyksen lähetyksjohtaja Daniel Nummela sekä Sleyntoiminnanjohtaja Tom Säilä.

Lauantaina aamupäivän raamattuopetuksen juhlan teemajakeesta pitää pastori Antti Leinonen. Lounaan jälkeen kuullaan hiippakuntadekaani Joel Kerosuon ajankohtaisluento. Iltapäivällä on tarjolla yhteensä 14 erilaista kanavaa, joista aikuisille on suunnattu kymmenen. Aikuisten kanavien lisäksi nuorille sekä eri-ikäisille lapsille on omat, toiminnalliset kanavansa. Aikuisten kanavissa käsitellään muun muassa addiktioita, saattohoitoa ja

kristityn suhdetta ympäristöön. Illemmalla kokoonnutaan koko perheen iltajuhlaan, minkä jälkeen on mahdollisuus esirukoukseen ja sielunhoitoon. Myöhäisillan uutuuksena on opiston juhlasalissa tarjolla musiikki-ilta, jossa kuullaan Miikka Mäkitalon säveltämää musiikkia ja lauletaan yhdessä psalmivirsiä.

Sunnuntain päättilaisuus on pappisvihkimysmessu, jonka liturgina ja saarnaajana toimii püspa Juhana Pohjola. Lounaan jälkeen juhlaväki kokoontuu Kesäjuhlan päätösjuhlaan. Juhlassa haastatellaan messussa vihittyjä pastoreita sekä kuullaan viimeiset juhlapuheet.

Aiemmista vuosista tuttuun tapaan jokainen juhlapäivä aloitetaan ja päätetään yhteisillä hetkikalveluksilla juhlateltassa. Sekä hetkikalveluksissa että muissa tilaisuuksissa palvelee Lähetyshiippakunnan pastorien lisäksi iso joukko muusikoita, kuorolaisia, kantoreita, suntioita ja muita talkoolaisia.

RINNAKKAISOHJELMA MONIPUOLISTUU

Sekä perjantai- että lauantai-iltoina nuorille ja nuorille aikuisille järjestetään omaa ohjelmaa juhla-alueella. Perjantaina nuorten jatkoilla uskon ydinkohdista opettaa püspa Risto Soramies. Opetuksen lisäksi tarjolla on iltapalaa, rentoa ohjelmaa ja yhteisiä lauluja. Pastori Markus Pöyry opettaa nuoria aikuisia Jumalan johdatuksesta elämässä. Opetuksen lisäksi ohjelmassa on hartaus, musiikkia ja iltapalaa.

Lauantaina rinnakkaisohjelmaa järjestetään sekä Koko perheen iltajuhlan aikana että vapaamuotoisilla jatkoilla ohjelman päätyttyä juhlateltalla. Alkuillan rinnakkaisohjelmassa nuoret pääsevät kuulemaan Iida Heikkilän, Pauliina Pylvänäisen ja Kalle Väätäisen ajatuksia aikamme askarruttavista ilmiöistä. Nuorille aikuisille on tarjolla opetus aiheesta ”Kristuksen valona maailmassa”. Opetuksen pitää pastori Sebastian Grünbaum.

VAPAAEHTOISEKSI KESÄJUHLAAN?

Kesäjuhla ei toteutuisi ilman suurta ja innokasta talkoolaisten joukkoa. Tarjolla on talkootehtäviä laidasta laitaan, vaativammista ja sitovammista kevyempiin. Talkoolaiseksi ilmoittautuminen on parhaillaan käynnissä osoitteessa www.lhpk.fi/vapaaehtoiseksi-kesajuhlaan/. Samalta sivulta pääset tutustumaan tarkemmin eri talkoitiimeihin. Tule mukaan rakentamaan ja viettämään yhteistä juhlaa!

Katso koko ohjelma:
www.lhpk.fi/kesajuhla/ohjelma/

Sisällys 2/2024

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Kesäjuhlan ohjelma julkaistu
- 4 Seurakunnan rakentamiseksi
- 6 Kirkkokahveilla puhuttaa
- 8 Pienen kirkon suuri juhla

- 11 Lampun valossa
- 12 Livets frustrationer - Predikarens bok
- 14 Seurakuntaliitto - sisarkirkkomme
- 16 Hartaus

SEURAKUNNAN RAKENTAMISEKSI

USKONTUNNUSTUKSEN ILOSANOMA ON VERBEISSÄ

✍️ RISTO SORAMIES

📷 WIKIMEDIA COMMONS, ARTVEE

Koulussa opettaja kertoo: – Pääsette välitunnille heti, kun osaatte lausua ulkoa uskontunnustuksen. Saatte valita joko apostolisen tai islamin uskontunnustuksen. Kumman mahtavat 12–vuotiaat oppilaat valita? Valinta on helppo, sillä toisessa uskontunnustuksessa on 71 sanaa ja toisessa vain 11.

PITKÄ JA LYHYT USKONTUNNUSTUS

Apostolisessa uskontunnustuksessa lausutaan: ”Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivaisiin, istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikeal-

la puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhään yhteyden, syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän.”

Islamin uskontunnustus sen sijaan kuuluu: ”Ei ole muuta jumalaa kuin Jumala, ja Muhammed on hänen profeettansa.”

Miksi islamille riittää lyhyt lause? Miksi taas kristinuskossa tarvitaan noin monta sanaa? Koraani, islamin pyhä kirja, kertoo kyllä Adamin ja Eevan syntiinlankeemuksesta, mutta Adam saa lankeemuksen heti anteeksi eikä synnillä ole kovin suuria seurauksia. Ihmisen ja Jumalan välillä ei mikään muutu perusteellisesti. Adam tarvitsee vain opetusta ja neuvoja, miten elää oikein.

TAIVAS, JOKA SÄRKYY

”Jumala katsoi kaikkea, mitä hän oli tehnyt, ja katso, se oli sangen hyvää” (1. Moos. 1:31). Tämä sana sopii islamin käsitykseen kaiken alusta, mutta Raamatun mukaan Adamin synnillä oli järkyttävät seuraukset: kuolema, ensin hengellinen ja lopulta ruumiillinen seurasivat ensimmäistä syntiä. Tiernapoikien laulu esittää asian nauhan kantaan: ”Synti suuri, surkia, kun särki taivahan, niin täytyi alas astua jo Herran Jumalan.” Se taivas, joka särkyi, ei tietenkään

ollut Jumalan valtaistuimen taivas, vaan se taivaallinen, autuas elämä, jota Adam ja Eva saivat nauttia, kun he saivat olla Jumalan seurassa vapaina huolista, peloista, syyllisyydestä ja varsinkin kuolemasta sekä kaikesta muusta, mikä ihmiskuntaa on painanut syntiinlankeemuksen jälkeen. Adamia ei alkutilassa vaivannut epäily, vaan hän luotti Jumalaan täysin spontaanisti. Lutherin mukaan juuri tämä lapsenomainen luottamus ja huolettomuus olivat sitä Jumalan kuvaa, joksi ensimmäiset ihmiset oli luotu. Ensimmäinen synti särki taivaallisen olotilan ja kaikkea varjosti nyt syyllisyys ja häpeä, pelko ja kuolema.

Kuolema merkitsi, ettei Adamilla ollut enää mahdollisuutta parantaa asiantilaa. Synti oli särkenyt kaiken ja tuhonnut Adamin kyvyn korjata suhdettaan Jumalaan. Kaikki sillat oli poltettu, koko autuuden maailma oli raunioina. Ei enää riittänyt tieto siitä, että on yksi Jumala. Ei sittenkään, vaikka olisi kerrottu, että tämä Jumala on armollinen ja hyvä. Adamin synti ja minun syntini on tehnyt yhteyden hyvään ja armolliseen Jumalaan mahdottomaksi. Tie on poikki, sillat on poltettu ja hirveä kuoleman kuilu ammottaa edessäni. Taivas on lopullisesti menetetty.

PELASTUSTEKOJA TUHOTÖIDEN VASTINEEKSI

Mutta tiernapoijat laulavat: ”niin täytyi alas astua jo Herran Jumalan”. Miksi ”täytyi”? Kuka pakotti, kuka määräsi tai teki välttämättömäksi Jumalan astumisen alas? Onko olemassa joku laki tai periaate, joka pakotti Jumalan tulemaan alas? Onko Jumala jonkinlaisen velvollisuuden alainen? Muuta selitystä meillä ei ole kuin Jumalan käsittämättömän hyvyys meitä tuomittuja kohtaan. C.O. Rosenius sanoo: ”Jumala rakasti, koska hän rakasti”. Kun kaikki oli tuhattu ja ihminen hengellisesti kuollut

ja kuollut pian ruumiinkin puolesta, ei asiantilaan voinut toivoa parannusta ihmisen tekemisistä. Ihmisen teot juuri olivatkin särkeneet kaiken. Ihmisen pelastus ei ollut mahdollista, ellei asiantila muuttuisi täysin. Jotakin piti tapahtua. Tuhotekojen vastineeksi piti tulla pelastustekoja ja niiden tekijä saattoi olla vain elävä Jumala itse. Päävali kirjoittaa: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.” (2.Kor. 5:19)

Uskontunnustuksessa kristityt tunnustavat Jumalan pelastustekoja, sen tähden uskontunnusta ei juurikaan voi lyhentää. Me emme usko johonkin hyvyteen tai armoon tai edes hyväntahtoiseen jumaluuteen, vaan Vapah-tajaan, joka on tehnyt meidän pelastuksemme valmiiksi. Syntiinlankeemus tapahtui historiassa, siksi pelastuksenkin piti tapahtua todellisesti, historiassa. Jonkun piti korjata, luoda uudestaan se, mikä oli lopullisesti rikot-tu. Nikean uskontunnustus sanookin Jeesuksesta: ”joka meidän ihmisten ja meidän pelastuksemme tähden astui alas taivaista”.

KRISTUS TUNNETAAN PELASTUSTEKOJEN KAUTTA

Evankeliumin ihanuus on verbeissä, teonsanoissa. Laki, oikeus ja kohtuus vaativat oikeita tekoja. Mutta meillä on vääriä, kuoleman tekoja. Meidän pelastuksemme voi rakentua vain jonkun toisen teoista. Filip Melancthon sanoikin sattuvasti: ”Tuntee Kristus, on tuntee hänen pelastustekonsa.” Jumalan Poikaa voisi ylistää ja kuvata tuhansin sanoin, hänen kirkkauttaan, pyhyyttään ja rakkauttaan. Hän voimansa on rajaton, hänen viisautensa käsittämätön, hänen majesteettisuutensa himmentää kaiken muun rinnallaan. Kaikkea tätä voisi meille kuvata ja kertoa loputtomasti. Me olisimme hämmästyneitä ja ehkä pelonsekaisen ihas-tuksen vallassa. Mutta mitä jumalallinen kirkkaus meitä auttaisi? Me olemme syntisiä, saastaisia. Jumalan hyvyys ja kirkkaus vain paljastaisivat meidän surkeutemme entistä selvemmin ja

tuomitsisivat meidät. Apostoli Johannes kertookin Jumalan Pojan kirkkauden kohtaamisestaan: ”Ja kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen.” (Ilm. 1:17, 18) Kuolleeksi olisi Johannes jäänytkin, jollei olisi ollut totta, mitä Jeesus sanoi. Ja hän pani oikean käntensä minun päälleni sanoen: ”Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuone-lan avaimet.” (Ilm. 1:17, 18)

Hän, joka on itse Elämä, kävi kuolemaan. Synti oli tuonut kuoleman. Jumalan Poika, ihmisistä ainoa, jonka ei olisi kuulunut kuolla, kuoli meidän sijastamme. Ihmeellinen Jumalan Poika, joka tuli Jumalan Karitsaksi: ”Sinä olet arvollinen..., sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista” (Ilm. 5:9).

Meidän Herramme sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta. Hän tuli todelliseksi ihmiseksi, niin kuin sinä ja minä olemme, mutta ei langennut syntiin. Siksi hän kelpasikin syntiuhriksi meidän sijastamme. Uhrina hän kärsi todellisesti tiettyinä päivinä historiassa, nimittäin Pontius Pilatuk-sen aikana. Hänet ristiinnaulittiin, sillä se oli roomalaisten raaka tapa teloit-taa ei-roomalaisia. Hän kuoli ja hänet haudattiin, astui voittajana alas tuone-laan. Hän voitti kuolemalla kuoleman ja nousi kolmantena päivänä kuolleis-ta. Siksi hän saattoi sanoa: ”Älä pelkää, minulla on kuoleman ja tuonelan

avaimet. Kaiken tehtyään ja täytetty-ään hän astui ylös taivaisiin, istuu Ju-malan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella edustamassa meitä ja rukoile-massa lakkaamatta meidän puolestam-me. Hän on myös sieltä tuleva tuomit-semaan eläviä ja kuolleita, asettamaan kaiken vanhurskaasti kohdalleen. Siksi me myös uskomme syntien anteeksi-antamukseen ja iankaikkiseen elämään.

”Käy viipymättä auttamaan”,
hän lausui Pojallensa,
”tuon kurjan luokse maailmaan
käy pelastajaksensa.
Hän kuolee, hukkuu synneissään,
vaan lähde sinä kärsimään
nyt hänen kuolemansa.”
Nyt vuodatettu vereni
tuo rauhan, turvan tuottaa.
Kun kaiken kärsin tähtesi,
saat lunastukseen luottaa.
Kun voitin synnin, kuoleman
ja armon aarteet lahjoitan,
niin tulet autuaaksi.

Virsi 261:5,8

KIRKKOKAHVEILLA PUHUTTA

LÄHETYSHIIPPAKUNNAN RAKENNE

✍️ JOEL KEROSUO, DEKAANI

Usein sanotaan, että Lähetys-
hiippakunta ja Suomen Luth-
er-säätiö muodostavat niin
kutsutun kaksoisrakenteen. Mitä se
oikein tarkoittaa? Ketkä kantavat vas-
tuuta kirkon työstä ja miten kaikki oi-
kein toimii?

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TAUSTAA

Hengellisen elämän sydän ja kes-
kus on jumalanpalveluksessa ja Juma-
lan lahjojen osallisuudessa. Luterilai-
sen opetuksen ytimeen on kuulunut
opetus siitä, kuinka Jumalan sana ja
sakramentit Jeesuksen asetuksen mu-
kaan julistettuna ja toimitettuna teke-
vät kirkon kirkoksi. Ne ovat annettu
ihmisen sielun tähden ja hengellisen
elämän säilymiseksi. Sanan ja sakra-
menttien äärellä syntyy seurakunta,
seurakuntia kutsutaan etsimään yh-
teyttä muiden kanssa. Vaikka kirkko
yksittäisenä seurakuntana on kirkon
perusyksikkö, siitä kasvaa myös pai-
kalliskirkon taso. Luterilaisen tunnus-

tuksen laatijat ymmärsivät kirkosta
puhuessaan puhuvansa universaalini
ja yhteisen Kristuksen kirkon tunto-
merkeistä ja sovelsivat niitä konkreet-
tiseen seurakuntaan. Samalla kirkkoa
etsittäessä kysyttäisiin ennen kaikkea
aina kirkon tuntomerkkejä.

Tämän ajatuksen pohjalta käyn-
nistyivät myös vuonna 2000 Suomen
Luther-säätiön jumalanpalvelukset.
Suomen ev.lut. kirkon myllerrysten
keskellä tarkoitus oli mahdollistaa

📷 PIXABAY

pääsy luterilaiseen jumalanpalveluk-
seen kirkon tuntomerkkien äärelle.
Vaikka ydin on aina hengellisessä to-
dellisuudessa ja konkreettisesti seu-
rakunnan elämässä, kirkko tarvitsee
myös hyvän järjestyksen ja eri yhteis-
kunnissa tavan hoitaa erilaiset vas-
tuunsa. Toimintaa mahdollistamaan
valittiin säätiömalli. Rekisteröity sää-
tiö tarjoaa yhteiskunnan puolelta suu-
ren vapauden toteuttaa ja tukea seu-
rakuntien elämää. Säätiöllä on yhteis-
kunnan puolesta ”yleishyödyllisen
toimijan” asema, joka tuo esimerkiki-
si verohelpotuksia ja ketteröittää toi-
mintaa. Säätiötä perustettaessa laadi-
taan myös aina säädekirja, joka sitoo
säätiötä ja sen toimintaa. Tälle sää-
dekirjassa ilmaistulle toiminnan tar-
koitukselle myös viranomainen antaa
hyväksynnän.

MITEN SUOMEN LUTHER- SÄÄTIÖ TOIMII?

Patentti- ja rekisterihallinto on ai koi-
naan antanut luvan perustaa Suomen
Luther-säätiön ja hyväksynyt sen sää-
dekirjan. Suomen Luther-säätiön sää-
dekirjassa taas sanotaan, että sen tar-
koituksena on ylläpitää ja levittää tun-
nustuksellista luterilaista uskoa. Tätä
tarkoitustaan Luther-säätiö toteuttaa
erityisesti ja ensisijaisesti järjestämäl-
lä ja tukemalla luterilaisia jumalanpal-
veluksia. Tämän jälkeen säädekirjassa
lausutaan monia seikkoja: esitetään
huomioita lain ja evankeliumin saar-
naamisesta, virkateologiasta, rohkais-
taan kasteeseen perustuvaan yhteisen
pappeuden toteuttamiseen, jotta Py-
hän Hengen moninaiset lahjat voisi-
vat rakentaa seurakuntia, rohkaistaan
seuratoimintaan, harjoitetaan teolo-
gista koulutusta ja julkaisutyötä, tu-
etaan lähetystyötä jne. Lukuisia seu-
rakuntalaisille tuttuja teemoja! Pe-
rusnäkyinä on, että oikea kristillinen
jumalanpalvelus kasvattaa seurakun-
taa sekä varustaa, jäsentää ja yhdis-

tää näkyvästi ja todellisesti Jumalan
seurakunnan.

Säätiön perustamisen jälkeen sää-
tiötä sitoo sen oma säädekirja ja toi-
saalta Suomen yhteiskunnan säätiöla-
ki. Säätiölaki myös määrittelee, miten
säätiön hallitusta täydennetään. Sääti-
ön hallitukseen on valittava kolmes-
ta seitsemään varsinaista jäsentä, jot-
ka valitsevat keskuudestaan puheen-
johtajan ja varapuheenjohtajan. Tällä
hetkellä Suomen Luther-säätiön halli-
tuksen puheenjohtajana toimii Raimo
Savolainen ja varapuheenjohtajana
Juhanan Pohjola. Säätiön asiamiehenä
toimii Joel Kerosuo. Säätiön hallitus
kantaa kaikesta toiminnasta juridisen
vastuun esivallalle. Toimintaa valvoo
Patentti- ja rekisterihallitus, jolle toi-
mitetaan toimintakertomus ja tilin-
päättös. Ne ovat julkisia asiakirjoja.
Rahankeräyslupan myöntää säätiölle
Poliisihallitus. Suomen Luther-säätiö
siten toimii edelleenkin säädekirjansa
kautta, johon se on sidottu ja jonka
toteuttamiseen sen hallituksen jäsenet
ovat sitoutuneet.

LÄHETYSHIIPPAKUNNAN PERUSTAMINEN

Suomen Luther-säätiön toimin-
nan pohjalta perustettiin vuonna
2013 Suomen evankelisluterilainen
lähetyshiippakunta. Hiippakuntajär-
jestyksessä todetaan Lähetyshiippa-
kunnan olevan itsenäinen luterilainen
kirkko. Vaikka Lähetyshiippakunnan

hengelliset juuret ovat Suomen ev. lut. kirkossa, niin organisaation tasolla yhteyttä siihen ei enää ole. Linkki kirkkojen välille tulee kuitenkin siitä, että Lähetyshiippakunnan seurakunnan jäseniä on edelleen jäseninä myös Suomen ev. lut kirkossa.

Lähetyshiippakuntaa perustettaessa järjestäytymismuodoksi valittiin rekisteröimätön yhdistys. Vaihtoehtoista rekisteröity yhdistys ei ollut mahdollinen ja rekisteröityä uskonnollista yhdyskuntaa ei pidetty mielekkäänä. Todettiin, että Lähetyshiippakunta voi toimia hyvin siten, että sen taustajärjestönä toimii Suomen Luther-säätiö. Tältä osin mikään ei oikeastaan muuttunut, kun seurakuntien toiminta järjestettiin Lähetyshiippakunnaksi. Säätiön säädekirja on kestänyt hyvin aikaa ja säätiö taustaorganisaationa soveltuu hyvin edelleen kirkon seurakuntatyön taloudelliseksi ja juridiseksi perustaksi. Eli laki velvoittaa Luther-säätiön seuraamaan säädekirjaa ja säädekirja taas tukee hyvällä tavalla Lähetyshiippakunnan tukemista ja seurakuntien perustamista.

MITEN LÄHETYSHIIPPAKUNTA TOIMII?

Lähetyshiippakunnan ylin päättävä elin on hiippakuntakokous. Sen jäseniä ovat seurakuntien valitsemat kaksi edustajaa ja pastori. Hiippakuntakokouksen valitsema hiippakuntaneuvosto suunnittelee ja toteuttaa hiippakunnan hallintoa sekä toimintaan liittyviä käytännön asioita. Lähetyshiippakunnan hengellis-teologista paimenvastuuta kantaa piispa. Päivittäisjohtaminen ja siihen liittyvä päätöksenteko on hiippakuntadekaanin tehtävänä. Hiippakuntadekaani toimii myös työntekijöiden esimiehenä. Aluerovastit toimivat rovastikuntien papiston lähiesimiehenä ja tukevat seurakuntien työtä. Konsistori vastaa teologisista linjauksista ja käsittelee pappiskandidaattien tutkimisen ja pappistoa koskevat asiat.

Lähetyshiippakunnan seurakunnat muodostavat taloudellisesti yhden kokonaisuuden. Vaikka jokaisessa paikassa etsitään tietä kohti oma-varaisuutta, yhteistalous Luther-sääti-

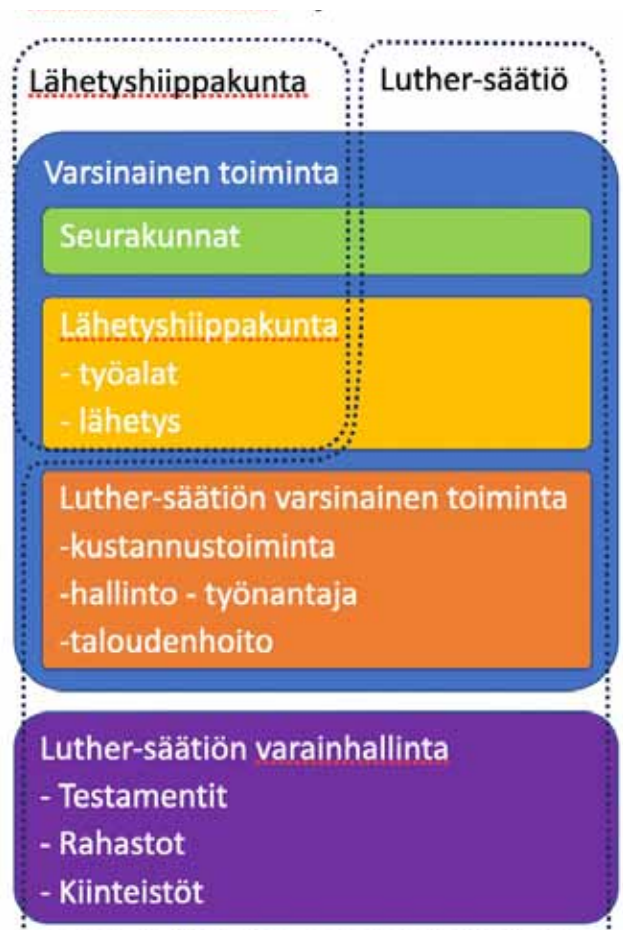
ön kautta on mahdollistanut nopean kasvun. Koska Suomen Luther-säätiö toimii Lähetyshiippakunnan taloudellisenä ja juridisena taustayhteisönä, yhteys niiden välillä on luonnollisesti tiivis. Tiivistä yhteyttä alleviivaa myös se, että operatiivisena johtajana toimiva hiippakuntadekaani toimii myös Suomen Luther-säätiön asiamiehenä. Säätiön nimenkirjoitusoikeudellinen hallituksen puheenjohtaja on piispan ja hiippakuntadekaanin hallinnollinen esimies.

Lähetyshiippakunnan hallinto on hyvin kevyt. Kanslia toteuttaa hiippakunnan hallintoa käytännön tasolla ja hoitaa tiedottamista. Kanslian työtä johtaa hiippakuntadekaani. Hänen kanssaan työskentelee hiippakuntas sihteeri ja taluspäällikkö. Dekaanin ohella hiippakuntasihteeri toimii hiippakuntaneuvoston ja taluspäällikkö Luther-säätiön hallituksen esittelijänä.

Kanslia, Lähetyshiippakunnan piispa ja Luther-säätiön hallituksen puheenjohtaja muodostavat johtoryhmän, joka valmistelee eri toimielimiin tulevat useampia eri toimijaa koskevat esitykset. Säätiön hallitukselle tulevat taloudellisen ja juridisen vastuun puolesta esimerkiksi työntekijöiden palkkaukseen ja työntekijätilanteeseen liittyvät asiat, kun taas hiippakuntaneuvosto käsit-

telee enemmän kirkon työaloja.

Tällä rakenteella Lähetyshiippakunta toimii toistaiseksi. Rakenteen jatkuessa pyrkimys on tuoda entistä paremmin kirkon kentälle tietoon esimerkiksi kokonaistaloustilanteen kehittymistä. Pohdinnassa on myös, olisiko hyviä tapoja kehittää hiippakuntaneuvoston ja Suomen Luther-säätiön hallituksen työskentelyä tarvittavan tiedonkulun, yhteisesti jaetun kokonaisnäkemysten kasvattamiseksi ja toisaalta turhan päällekkäisyyden torjumiseksi.

PIENEN KIRKON SUURI JUHLA

KESÄJUHLAA ODOTETAAN JA VALMISTELLAAN INNOKKAASTI

✍️ LILLI LANKI

Kesäjuhlan järjestämiseen Jumala käyttää tavallisten seurakuntalaisten käsiä, jalkoja ja alttiita sydämiä - vapaaehtoisia juhlien järjestelyissä on mukana useampi sata. Kysyin muutaman juhlan järjestelyihin osallistuvan mietteitä ja tunnelmia kesää odottaessa.

JUMALAN TÖITÄ

– Ihminen osaa pitää kirjaa omista ja muiden töistä – ja varsinkin tekevämmistä töistä. Lähetyshiippakunnan Kesäjuhla ei ole tässä poikkeus: Valmistelujen työmäärää arvioidaan, tekijöitä etsijöitään ja juhlien jälkeen ponnistuksesta puhutaan. Niin kuin asiaan tietysti kuuluu. Juhlien teema on silti paikallaan. Ohi ihmisen töiden se asemoi katseemme suunnan: Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä! Mitä hektisen arjen keskellä ja liian mo-

📷 KARI PUUSTINEN JA JANNE KOSKELA

neen suuntaan huomionsa hajottava ihminen enemmän tarvitsee kuin tulla ja nähdä Jumalan valmiit työt? Tulla ja nähdä ne suomalaisessa suvessa, kokoontuvissa ihmisissä ja ennen kaikkea Jumalan rakkaassa pojassa, Jeesuksessa Kristuksessa!

Kesäjuhlaa valmistellaan, että Jumalan työt avaisivat yhä uusille ihmisille ja yhä uudelleen oven lepoon Kristuksessa. Hänen valossaan omatkin työmme näkyvät toisenlaisina. Väärien motiivien taakka kevenee, riittämättömyyden tuska helpottuu. Pelko väistyy ja uskallus kasvaa. Kaiken ollessa sovitettua saa levätä ja toimia Kristuksen varassa. Tervetuloa Loimaalle!

Miika Nieminen, Kesäjuhlan operatiivinen johtaja

KAVEREITA JA JUMALAN SANAA

– Kesäjuhlassa on kivaa! Olen ollut siellä isin, äidin, pikkusiskon ja veljien kanssa. Menen sinne minne vanhemmatkin menee, joten tulen tänäkin kesänä juhlille, jos perhe menee. Mä toivon, että mennään. Siellä saa kuulla Jumalan sanaa ja on kavereita!

Helmi Rintala, juhlavieras 9 v.

KESÄJUHLA ON MYÖS LASTEN JUHLA

– Sen lisäksi, että lapset ovat tervetulleita osallistumaan yhteiseen juhlaohjelmaan, haluamme tarjota heille ikätasoista raamattuopetusta ja toimintaa. Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä -teema vie tänä vuonna lapset ihastelemaan Jeesuksen suuria tekoja. Kun Jeesus antoi sokealle näön, sokean silmät avautuivat näkemään Juma-

Lasten kanavassa puuhaillaan yhdessä.

lan luoman kauniin maailman. Mutta hän sai nähdä ja tulla tuntemaan myös itse Jeesuksen, ja se onkin kaikkein parasta! Lasten ja varhaisnuorten kanavat ovat lauantaina sekä aamu- että iltapäivällä kolmessa eri ikäryhmässä. Alle 4-vuotiaat voivat osallistua pienten ohjelmaan yhdessä vanhempiensa kanssa. Suunnitelmissa on lisäksi toteuttaa perjantaista alkaen rastirata sekä leikkitilaa pienille juhlateltan takakulmaan. Koska koulut alkavat suurimmalla osalla jo juhlien jälkeisellä viikolla, järjestämme ekaluokkalaisten kouluun siunaamisen lauantai-illan perhejuhlassa. Kouluun lähtevät ovat tervetulleita silloin siunattaviksi kummin tai vanhemman kanssa.

Päivi Pohjola, Kesäjuhlan lasten- ja varhaisnuorten tiiminvetäjä

NUORTEN AIKUISTEN PÄÄTAPAHTUMA

– Kesäjuhla kokoaa ainutlaatuisella tavalla yhteen nuoret aikuiset ympäri Suomen. Elämän suurten kysymysten keskellä on rikkautta, kun elämää voi kulkea yhdessä kristittyjen ystävien kanssa. Nuoruus on hyvää aikaa solmia elämän pituisia ystävyyssuhteita ja yhteinen usko luo siihen vahvan pohjan.

Nuorten aikuisten ohjelmaa järjestetään perjantai- ja lauantai-iltoina. Viime vuonna meitä opettivat pastorimme Mikko Aho ja Esko Murto. Lisäksi saimme nauttia Janne Koskelan konsertista yhdessä nuorten kanssa. Ohjelma on kerännyt ilahduttavasti yhä enemmän väkeä. Viime vuonna lauantai-illassa oli yli 120 nuorta aikuista, ja siksi ohjelma siirretään isompiin tiloihin Hirvihoviin, juhla-alueen reunamille. Tänä vuonna luvassa on jälleen keskustelua ja opetusta erityisesti nuoria aikuisia koskettavista aiheista. Opetamaan ovat lupautuneet Seinäjoelta pastori Markus Pöyry ja Yhdysvalloissa väitöskirjaansa kirjoittava, nuorten aikuisten vastaavana pastorina aiemmin toiminut Sebastian Grünbaum. Koska tarjolla on myös ruumiin ravintoa, illan jatkaminen myöhempäänkin onnistuu. Porukka voi taas intoutua pistämään lentopallopelit pystyyn,

Nuorten aikuisten "Alfa ja Omega" -oheistuotteet ovat myynnissä myös tänä kesänä.

joten urheilusta innostuneiden kannattaa varata mukaan sopivaa vaatetta. Viime kesänä suureen suosioon nousseet nuorten aikuisten oheistuotteet (T-paidat, kassit) saanevat jatkoa.

Kesäjuhla on nuorten aikuisten toiminnan päätapahtuma, jota ei kannata missata. Ota myös ystäväsi mukaan! Anna Herramme hoitaa sinua Suomen kesässä sanalla, sakramenteilla, kristittyjen yhteydellä ja yhteisellä laullalla, joka muistuttaa meitä siitä, että meitä kristittyjä on edelleen paljon, vaikka se usein arjessa siltä tuntuisi!

Lotta Typpö, Kesäjuhlan nuorten aikuisten tiiminvetäjä

JUHLAT KAMERAN LINSSIN LÄPI

– Kukaan ei ehtinyt pyytää kuvaamaan, olen vain kuvannut, kun on kamera mukana. Ohjelma on tullut ikuistettua kanavia myöten, koska en osaa tehdä mitään vain vähän. Kovaa kulkemista siinä tulee, otin avuksi sähköitaitopyörän, niin ehdin paikas-

ta toiseen kuvaamaan. Kuvaaminen käy työstä, sillä juhlan jälkeinen viikko menee parhaiden kuvien valinnassa ja käsittelyssä.

Sitä vaihtoehtoa, että jäisin juhlasta pois, ei ole. Mikä voisi olla tärkeämpää? Oma vaivannäkö on pientä iloon ja armoon verrattuna. Virrenveisu on vaikuttavaa. Vanhat rukoukset, joita suuri joukko yhdessä veisaa, kuuluvat varmasti taivaaseen asti. Koskettava muisto jäi Juhana-piispan vihkimysmessusta. Ulkomaisten piispojen läsnäolo konkretisoi sen, ettemme ole vain pieni tunnustuksellinen luterilainen seurakunta, vaan osa maailmanlaajaa kirkkoa.

Kanavia kuvatessani liikutun aina siitä, miten hyvässä hoidossa ovat lapset, varkkarit ja nuoret. Perheet on hienosti huomioitu, opetus on hyvää ja kaikille on jotakin. Juhlassa tapaa tuttuja ympäri maata, ollaan kaikki samaa Jumalan perhettä. On ihmeellistä, että tällainen juhla on saatu. Iso kiitos järjestäjille! Yleensä, kun on enemmän kuin yksi ihminen koolla,

Kari Puustinen taltioi Kesäjuhlan valokuviksi.

tulee säröä, mutta Kesäjuhlassa ei säröjä ole, vaan rakkaudellinen ilmapiiri.

Kari Puustinen, Pyhän Pietarin luterilainen seurakunta, Kesäjuhlan valokuvaaja

OMA TEHTÄVÄ TUO MERKITYSTÄ

– Kolme kesää sitten puhtotiimin silloinen vetäjä etsi seuraajaa tehtävään. Hän sai vinkin, että kysyisi minua, ja koska homma ei kuulostanut pahalta, lupauduin kokeilemaan. Vastasimme yhteistyössä sen vuoden Kesäjuhlan puhtotiimistä. Nyt minulla tulee kolmas vuosi tiimin vetäjänä. Tuntuu mielekkäältä osallistua Kesäjuhlaan, kun on oma vastuutehtävä ja voi olla mukana rakentamassa tapahtumaa. Ilman tehtävää ei ehkä tulisi-kaan oltua koko viikonloppua juhlassa. Hyvä yhteishenki tiimiin kesken ja uusiin ihmisiin tutustuminen on ihan parasta! Tiiminvetäjän tehtävässä saan hyödyntää organisointikykyä. Laadin talkoovuorot ja ohjeistan tehtävät, jotka yleensä suoritetaan kaverin kanssa - saa toki tehdä yksinkin. Pientä haastetta on ollut yösijan löytämisestä läheltä, tiiminvetäjän kun on hyvä olla paikalla aamuvarkaisesta iltaan. Erään kerran yövyttiin kaverin kanssa vanhempieni pakettiautossa, kun muuta yösijaa ei

löytynyt. Hyvin sekin sujui, ja otettiin seikkailun kannalta. Kesäjuhlan teeman mukaisesti kutsun sinutkin katsomaan - ja vaikka myös tekemään - Jumalan töitä!

Elina Soikkeli, Sakkeuksen luterilainen seurakunta, Kesäjuhlan puhtotiimin vetäjä

PALVELEMASSA KÄTTEN TÖIN

– Olen osallistunut Kesäjuhlaan alusta asti. Kolmena viime vuotena olen pystyttänyt ja purkannut juhlatelttoja iloisten ja motivoituneiden talkoolaisien kanssa. Talkoot ovat olleet mieleenpainuvia: yhtenä kesänä hikoilimme telttojen kimpussa 30 asteen helteessä ja seuraavana kesänä rankkasatees-

Talkoolaisia tarvitaan myös kolehdin keräämiseen.

sa. Olen ominaisuuksiltani käytännön kenttämies, nautin telttojen pystyttämisestä ja juhlakentän rakentamisesta.

Viime kesänä minua pyydettiin suntiotiimin vetäjäksi. Koska en koe olevani johtajatyyppejä (armeijan ryhmänjohtajakoulutuksesta huolimatta), lupauduin hiukan ”pitkin hampain”. Sain kuitenkin tiimiin loistavia suntioita Kuopiosta, Porista, Hyvinkäältä, Laitilasta ja Loimaalta. Olen myös tulevassa Kesäjuhlassa tiiminvetäjänä ja toivon saavani taas samanlaisen tiimin, niin voin levollisena odottaa juhlaa.

Kesäjuhla on kokonaisvaltaisesti hieno tapahtuma perjantaista sunnuntaihin. Olen nauttinut kaikesta, mitä on tarjolla ollut. Odotan, että tänäkin kesänä hyvä Herramme antaa siunauksensa juhlaan ja jokaiselle siihen osallistuvalla. Jos yksikin heränneessä tilassa oleva pääsisi Taivaan tielle näillä juhlilla, kaikki valmistelut ovat kannattaneet! Jos sinä vielä harkitset Kesäjuhlaan tuloa, lopeta harkitseminen ja järjestele asiasi niin, että pääset mukaan. Et tule katumaan päätöstäsi.

Lasse Kaikkonen, Apostoli Johanneksen seurakunta, Kesäjuhlan suntiotiimin vetäjä ja kenttämies

HYVÄN PAIMENEN LAUMASSA

SEPPÖ SALO

SEURAKUNTALIITTO.FI

Minä olen hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja omani tuntevat minut, niin kuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä annan henkeni lammasten edestä. Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; niitäkin tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.” Joh. 10:14-16

YHTEYKSIÄ

Puolisen vuotta Lähetysshiippakunnan perustamisen jälkeen püsipa Risto Soramies ja dekaani Juhana Pohjola vierailivat Seurakuntaliiton leirikeskuksessa Pälkäneellä. Tuo lämmin 6-7 henkilön tutustumistapaaminen oli ensimmäinen varsinainen, tosin epävirallinen kontakti kirkkojemme välillä. Koinonia-keskuksessa oli 4.12.2013 Lähetysshiippakunnan pappeinkokous. Siellä pidin keskustelualustuksen pyydetystä aiheesta: “Kokemuksia pieninä tunnustuksellisena kirkkona elämisestä”. Johtolauseenani oli Hyvän Paimenemme sana: “Älä pelkää, sinä pieni lauma; sillä Isälläne on hyvä tahto antaa teille valtakunta” Luuk.12:32. Jeesuksen sana pienestä laumasta johti ensinnä pohtimaan kirkkojemme pienuutta suhteessa niille annettuun valtakunnan suureen sanomaan. Jaoimme

yhteisen käsityksen siitä, ettei Herramme ole sitoutunut seurakuntansa kokoon, vaan sille antamiinsa Sanaan ja sakramentteihin. Toisena näkökulmana tarkastelimme Hyvän Paimenemme rohkaisua toimia Jumalan Sanaan sidotun omantunnon mukaan myös käytännön kirkkokysymyksessä.

TIEN RISTEYKSIÄ

Perustajaisämme ja-aitimmet eivät tahtoneet toimia separatistisin, vaan aitokirkollisin motiivein: Seurakuntamme perustettiin sen tähden, koska nähtiin sen olevan ainoa mahdollisuus jatkaa ja vahvistaa luterilaista tunnustuskirkollisuutta

Suomessa. Arviointiperusteina olivat Herran Sanaan lupaukset ja käskyt sekä kirkon tuntomerkkien luovuttamattomuus. Kun Seurakuntaliiton perustajapolvi tuon kysymyksen kohdallaan ratkaisi, kohtasi se vain vähän ymmärrystä, mutta sitäkin enemmän vastustusta, jopa pilkkaa. Suuren kirkkokansan automaattisen tuomion he lukivatkin ikään kuin ‘luontaiseduksi’. Ensimmäisen seurakuntamme keskeisin toimija, kirjailija Rauta perusteli omaa päätös-

tään mm näin: “Se kirkko, mikä ei enää kumarru Raamatun Sanaan majesteettillisen pyhyden edessä, on vääryyden palvelija, josta ei ainoastaan saa, vaan josta minun tulee erota. Eivät vuosisaitsetkaan tottumukset saa estää meitä ojentautumasta Sanaan mukaan.”

OIKEA PAIKKA

Kolmantena Jeesuksen sanoista nousevana näkökulmana oli esillä lampaiden turvallisuus Hyvän Paimenen hoidossa. Silloin antamaani henkilökohtaiseen todistukseen liityn edelleen aralla, mutta Kristuksen lupaukseen kiinnittyvällä luottamuksella: “Jeesuksen lupaus todellakin ‘pitää kutinsa’. Monesta muusta asiasta olen voinut elämässäni olla pahoillani, mutta en milloinkaan siitä, että olen saanut syntyä ja elää, jopa toimiakin näissä pienissä seurakunnissamme. Kaikessa vajavuudessaan ja taitamattomuudessaankin tuo 1920-luvun perustajapolvi rakensi seurakuntamme Jumalan sanaan, ei inhimillisten laskelmien varaan. Samuelia lainaten sanon, ”Tähän asti on Herra auttanut. Eikä hän ole meiltä lupauksiaan vielä kukaan peruuttanut.” Elämme armon ajassa armoa tarvitsevina. Siksi ilommekin on usein iloa kyynelten läpi, ja rauhamme varsinaisesti sitä, että Jeesus ei säiky eikä pakene sydäntemme hätää ja turvattu muutta, vaan pitää jo Pyhän Kasteemme yhteydessä antamansa lupauksen: “Minä olen teidän kansanne joka päivä..” Iloitsen siitä, että Jeesuksen lupaus ‘pitää kutinsa’ myös sisarkirkkomme Lähetysshiippakunnan kohdalla.

Kirjoittaja on Seurakuntaliiton esimiespastori.

LIVETS FRUSTRATIONER - PREDIKARENS BOK

≡ RICKHARD EKLUND, PASTOR

📷 JANNE KOSKELA

Den som har läst Predikarens bok med intentionen att förstå den kan ha stött på frustration. För många läsare är boken en svår nöt att knäcka och delar så också uppfattningen som många bibelforskare har. Predikarens sätt att behandla livet och människans möda har gett upphov till många frågor. Vad är riktigt kärnan i Predikarens bok? Hur är boken uppbyggd? Hur ska vi förstå Predikarens beskrivning av verkligheten under solen: "Förgängligt, förgängligt! Allt är förgängligt." (Pred 1:2)?

Å andra sidan finns det många människor som har läst Predikarens bok med stor beundran. Det är inte bara en kristen jag har hört säga, "det här är min favoritbok i Bibeln". Predikarens realism är en fräsch vind som påminner oss om den förgängliga värld vi lever i. Boken verkar vara aktuell för många, för att den utlägger och avslöjar den tomhet och frustration vi människor så ofta erfar.

Predikaren hör till mina egna favoriter, och kanske det är på grund av den livshållning som kommer fram i boken. Speciellt tröstande har Guds ordet i Predikarens bok varit i församlingsarbetet. I församlingen arbetar vi med saker som in te är förgängliga, utan eviga, men vi gör det här i världen. Den synvinkel som Predikarens bok ger på livet i Guds

skapelse är mycket värdefull.

LIVET UNDER SOLEN

Ett ord som upprepas många gånger i Predikarens bok är hebreiska hevel, som har översatts med ordet "förgänglighet" (SFB) eller "tomhet" (B2000). Ordet förekommer 71 gånger i Gamla testamentet varav 36 gånger i Predikarens bok. Hur ska vi förstå det här ordet hevel?

Det är många saker som är hevel i Predikarens bok. Hevel är till exempel allt (1:2), allt som görs under solen (1:14), njutning (2:1), arbete (2:11), vishet (2:15), rikedom, skatter och ära (5:10; 6:2), människans livsdagar (7:1), allt som kommer (11:8)

och ungdomstiden (11:10). Vad menar Predikarens bok med att allt är hevel? Ett sätt att förstå hevel är att det är tomhet. Tomhet ligger ganska nära meningslöshet för i tomheten hittar vi inte mycket mening. Men menar Predikaren faktiskt att allt som görs under solen är tomhet eller meningslöst? Är ungdomstiden, vishet och arbete meningslöst? Jag tror inte ordet tomhet riktigt fångar det som

Predikaren försöker säga med hevel. Utifrån en sådan förståelse av ordet så blir förhållningssättet mot livet i den här världen pessimistiskt, inte realistiskt.

Predikaren skriver: "Jag såg allt som görs under solen, och se, allt är förgängligt och ett jagande efter vind." (1:14) Till hevel hör att det är som ett jagande efter vind. Om arbetet blir det som vi lever för och grunden för identiteten och välmäendet, då blir det som ett jagande efter vind. Likadant är det med njutningar här i världen. Om målet i livet är att njuta av livets goda, då kommer vi att jaga målet förgäves. För vad händer om vi försöker gripa tag i det som är förgängligt, som till exempel arbete, njutning, och ungdomen? Det försvinner! Det är som att jaga och försöka gripa tag i vinden. I världen finns mycket gott och fint, men

precis när du ska greppa tag i det så försvinner det som vinden. Och det här är det som Predikaren försöker beskriva. Under solen finns inget sådant som vi kan gripa tag i och bygga vårt liv på. Här finns inget evigt, utan här är allting hevel, förgängligt. Allt är förgängligt! Men det betyder

inte att det är meningslöst. Det är inte meningslöst att arbeta, för arbetet ger mat på bordet. Ungdomstiden är inte heller utan mening, men men den går förbi och är förgänglig.

Predikarens tal om förgänglighet i ”livet under solen” ska inte heller enkom förstås så att det gäller ett liv utan Gud. Livet utan Gud blir naturligtvis förgängligt, till och med meningslöst, men Predikarens bok talar också om förgängligheten i en Gudstroendes liv. Någon har föreslått att hebreiska hevel ska förstås som ”frustration”. En troendes liv här i världen är full av frustrationer. Från den fallna världens perspektiv så verkar det vara så som Predikaren säger: “Vad vinner människan med all sin möda där hon strävar under solen?” (1:3) Det här är en frustrerad människas fråga! När jag ser “på allt som mina händer hade gjort och på den möda jag lagt ner, då var allt ‘en frustration’ och ett jagande efter vind. Det finns inget att vinna under solen.” (2:11)

Kära läsare! Visst känner vi igen oss i Predikarens frågor. Ibland blir man bara så frustrerad över att

saker inte går som man tänkte, och det här gäller väl också livet i församlingen där vi hela tiden påminns om evighetsperspektivet. Hur kan vi inte nå större framgång i Guds rikes arbete fast vi verkar i kraft av Guds ord och den helige Ande?

LIVET UNDER SONEN

Predikarens bok lämnar dock inte vid förgängligheten och frustrationen. Boken har inte en pessimistisk livssyn utan en realistisk. Vi ska inte heller anklaga Predikaren för pessimism för utan att förstå djupet av förgängligheten kan vi inte heller förstå nåden.

I världen finns mycket frustratio-

ner, men allt finns inte under solen. Boken avslutas med följande slutsats: “Frukta Gud och håll hans bud, det gäller alla människor. För Gud ska föra fram alla gärningar vid domen, med allt som är fördolt, både gott och ont.” (Pred 12:13-14) Gud ska en dag döma världen, och skilja mellan rätt och fel. Då ska förgänglighetens spiral avbrytas och det som är gott och evigt ska bestå. Därför får till exempel den som är ung rådet att glädja sig i sin ungdom, att vandra sitt hjärtas vägar, men att också tänka på att Gud en dag kallar varje människa till doms (Pred 11:9) Vi får njuta av livet och leva det till fullo, men vi kommer ihåg att ingen egen möda här i världen är evigt och slutgiltigt. Vi lever

gen om att inget är nytt, allt försätter i en uttröttande oföränderlighet. Men i livet under Sonen förstår vi att Gud skapar nytt och att en kristen är en del av den nya skapelsen (2 Kor 5:17). ”Under solen” ser vi på allt vi gjort, och ser att “allt är förgängligt och ett jagande efter vind.” (Pred 1:14) Det är så frustrerande att inte se frukt av det som man satt ner mycket tid och energi på. Men under Sonen litar vi på Guds ord som säger att vår möda i Herren inte är förgäves. Därför står vi “fasta och orubbliga och arbetar alltid hängivet för Herren.” (1 Kor 15:58) ”Under solen” hatar “jag all min möda som jag haft under solen, för jag måste ju lämna det till den som kommer efter mig.” (Pred 2:18) Varför ar-

beta för något som ingen verkar uppskatta, och som sedan glöms bort när min tid är slut här på jorden? Men under Sonen ger Gud oss insikt att vi lever för Herren och för vår nästa. Han har kallat oss till att arbeta för varandra, och när vi gör det som tjänare inför Herren så gör vi bara vår plikt (Luk 17:10). Om inte vi får skörda frukten av vårt arbete så kanske Gud ger den

nåden till kommande generationer.

I GUDSFRUKTAN HITTAR

VI MENING I ALLT

Det som Predikarens bok försöker undervisa kunde uttryckas så här: Inget har någon mening utan Gudsfruktan, men i Gudsfruktan hittar vi mening i allt. Vår tröst är att Gud är Gud, och att Han leder allt enligt sin vishet och allmakt. Vi lever i skapelsen och ser inte allt som Gud ser i sin himmel, men Gud lovar att vår möda inte är förgäves och att Han en dag ska göra upp med allt förgängligt. På Herren förtröstar vi i livet ”under solen” och lever i tacksamhet och glädje under Sonen.

SEURAKUNTALIITTO - SISARKIRKKOMME

HAASTATTELUSSA PASTORI ESA YLI-VAINIO

OTTO GRANLUND

Kirkollisesta yhteydestä puhuttaessa katse kääntyy helposti ulkomaille. Siihen suuntaan tähyillä ei kuitenkaan pidä unohtaa katsoa myös lähelleen. Kristuksen kirkko on maailmanlaajuinen, ja samaan aikaan paikallinen. Uskon yhteys toteutuu ennen kaikkea armonvälineiden ääreen kokoontuvassa seurakunnassa.

Jumalan armosta eräs yhteys on löydetty ja hiljattain myös tunnustettu, ihan koti-Suomen maaperällä. Jo useamman vuoden ajan Lähetysshiippakunta on käynyt oppikeskusteluja Suomen evankelisluterilaisen seurakuntaliiton kanssa. Helmikuussa 2024 piispa Juhana Pohjola ja Seurakuntaliiton esimies, pastori Seppo Salo, allekirjoittivat kirkollisen yhteyden tunnustavan asiakirjan.

Pyysin siksi Seurakuntaliiton Vetelin ja Karstulan seurakuntien pastoria Esa Yli-Vainiota esittelemään meille kirkkoaan.

SATAVUOTIAS KIRKKO

Toisin kuin joskus ajatellaan, kaikki ei ennen ollut paremmin. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ongelmat eivät alkaneet vasta naispappeuden hyväksymisen myötä. Jo kauan sitä ennen kirkkoa on repinyt moninaiset riidat, ja erilaiset harhat ovat päässeet valloilleen. Pastori Yli-Vainio kertoo noin sadan vuoden takaisesta tilanteesta, jolloin otettiin ensimmäiset askeleet kohti Seurakuntaliiton perustamista:

– Porvoon synodaalokokouksessa 1922 rovasti Julius Engström ehdotti, että papit, jotka eivät allekirjoita luterilaista tunnustusta, olisi erotettava virasta. Tämä olisi tarkoittanut, että suurin osa papeista olisi pitänyt erottaa.

Valtakirkossa oli siis jo silloin laajasti vieraannuttu luterilaisesta tunnustuksesta, ja Yli-Vainio huomaut-

ESA YLI-VAINIO KOTIARKISTO

taa, että kehitys sen jälkeen jonkin aikaa kulki ehkä jopa parempaan suuntaan sotien aikana. 1920-luvulla oli kuitenkin tarve toimia.

– Evankelisen liikkeen tunnustuksellinen siipi oli tyytymätön kansankirkon tilaan. Maallikot olivat eristäytyneet, he kaipasivat ehtoollista, Yli-Vainio toteaa.

Näihin aikoihin, vuonna 1923 voi-

2024 näissä seurakunnissa vietetään siksi satavuotisjuhlaa.

VAIKEUKSIEN KAUTTA TAKAISIN TUNTOMERKKEIHIN

Seurakuntaliiton johtohahmo oli erityisesti pastori Heino Pätiälä. Yli-Vainio kertoo, että jo ennen kirkosta eroamista oli syntynyt yhteyksiä Yh-

Esa Yli-Vainion mukaan Seurakuntaliiton ja Lähetysshiippakunnan jumalanpalveluksissa on paljon samaa.

maan tullut uskonnonvapauslaki mahdollisti uskonnollisten yhdyskuntien perustamisen. Valtakirkosta ja evankelisesta liikkeestä lähti silloin maallikoita ja seitsemän pappia. Perustettiin vapaita (eli itsenäisiä) luterilaisia seurakuntia, jotka myöhemmin muodostivat Seurakuntaliiton. Yli-Vainio kertoo, että ensimmäinen seurakunta perustettiin Luopioisiin vuonna 1923, ja Seurakuntaliiton nykyisistä seurakunnista Marttilan, Tampereen, Vetelin (ja Ilmajoen) sekä Karstulan seurakunnat vuotta myöhemmin. Vuonna

dysvaltain Missouri-synodiin, yllättäen Pätiälän esperantoharrastuksen kautta. Missouri-synodista haettiin myös seurakuntamalli, jonka mukaisesti seurakunnat ovat varsinkin itsenäisiä. Yli-Vainio mainitsee, että Suomeen oli jo aiemmin saapunut evankeliseen pappeinkokoukseen selvittämään kirkkokysymystä saksalaisesta luterilaisesta vapaakirkosta (nykyinen ELFK) pastori Martin Willkomm.

Sisäiset riidat kuitenkin repivät seurakuntia jo 1920-luvulla. Yli-Vainio kertoo, että Seurakuntaliitossa alus-

ta alkaen painotettiin Jeesuksen sovitystyötä. Kristuksen veressä ja kuolemassa on kaikki. Luterilaisen käsityksen mukaan kuitenkin myös Kristuksen toimiva kuuliaisuus luetaan kristityn hyväksi.

– Pätiälän oma näkemys oli, että Raamattu ei missään kohtaa suorasanaisesti opeta Kristuksen toimivasta kuuliaisuudesta, Yli-Vainio toteaa.

Kiista johti siihen, että nuori kirkko jakaantui. Papeista Pätiälä ja B. A. Uusitalo jäivät Seurakuntaliittoon, muista tuli Suomen tunnustuksellisen luterilaisen kirkon (STLK) pappeja. Jakautumisesta johtuva pappispuola näkyi myös seurakuntien elämässä. Seurakunnat olivat maallikkovetoisia, papit kiersivät niissä mahdollisuuksien mukaan.

Yli-Vainio painottaa, että itse kiistakysymys kuuluu Seurakuntaliitossa jo historiaan. Seurakuntaliitto sitoutuu varauksetta luterilaiseen tunnustukseen ja opettaa, että myös Kristuksen toimiva kuuliaisuus luetaan kristitylle vanhurskaudeksi. Ylipäänsä 1990- ja 2000- luvut merkitsivät Yli-Vainion mukaan paluuta juurille: luterilaiseen tunnustukseen ja kirkon tuntomerkkeihin. Viimeisen kymmenen vuoden aikana myös kirkon papisto on kasvanut. Yli-Vainio kertoo:

– On ollut tarve vihkiä uusia pappeja. Osittain luonnollisen poistuman vuoksi, osittain virkaopillisen heräämisen myötä. Tämä on yhtä ja samaa paluuta juurille – Jumalan sana on tämän vaikuttanut.

Tärkeänä tekijänä Yli-Vainio mainitsee myös sen, että pastori Aulis Jalonen liittyi Seurakuntaliittoon 1990-luvun lopulla. Jalosella on ollut keskeinen rooli Seurakuntaliiton pastorikoulutuksessa.

JUMALAN LAPSEUDESTA ILOITSEVA SEURAKUNTA

Seurakuntaliitto erkaantui valtakirkosta noin sata vuotta sitten. Siksi on luonnollista, että Seurakuntaliitolla on oma perinteensä ja omat painotuksensa.

Pastori Yli-Vainio mainitsee Seurakuntaliiton erityispiirteinä evankelisen ilon ja omantunnon rauhan sekä sen, että painotetaan kristityn turval-

lista osaa Jumalan lapsena. Jumalan sanan ehdoton arvovalta tunnustetaan, Raamattu on kokonaan erehlymättömä Jumalan sana. Seurakuntaliiton julistuksessa korostuu myös koko maailman autuus, että Kristus on koko maailman sovittanut. Tätä tarjotaan armonvälineissä uskolla omistettavaksi. Tämä painotus tulee evankelisesta liikkeestä.

– Seurakuntaliitossa ollaan yhä evankelisia, vaikka olemmekin itsenäinen kirkko. Hedbergiläinen korostus on edelleen olemassa, Yli-Vainio toteaa.

Etenkin 1900-luvun loppua kohden Suomen evankelis-luterilaisen kirkon jumalanpalvelus kehittyi liturgisesti rikkaampaan suuntaan. Liturginen rikkaus on tahdottu säilyttää myös Lähetyshiippakunnassa. Yli-Vainion mukaan Seurakuntaliiton jumalanpalveluksessa on paljon samaa, vaikka myös eroja on:

– Jumalanpalveluksissa seurataan kirkkokäsikirjan mukaista liturgiaa, vaikka ulkoisesti hieman riisuttuna. Heino Pätiälä ei osannut laulaa, siksi liturgiaa ei ole meillä totuttu laulamaan.

Monen muun kristillisen kirkon ja liikkeen tavoin myös Seurakuntaliitolla on oma laulukirjansa: Seurakunnan lauluja. Siihen sisältyy myös vanhoista kirkon virsikirjasta ja Siionin kanteleesta tuttuja virsiä ja lauluja. Useimmista liikkeistä ja kirkoista – myös Lähetyshiippakunnasta – poiketen Seurakuntaliitolla on myös oma Uuden Testamentin käännös, jonka Pätiälä sai valmiiksi vuonna 1935.

– Pätiälän käännös on sanatarkka, mutta siinä käytetään myös sujuvaa suomen kieltä, Yli-Vainio kertoo.

YHTEYS LÄHETYSHIIPPAKUNTAAN ILONAIHEENA

Lähetyshiippakunta on itsenäisenä kirkkona edelleen nuori. Monilla, kenties useimmilla meistä on hengellinen tausta jossain muussa yhteydessä, johon edelleen on tunnesiteet. Seu-

rakuntaliitossa tilanne on kuteinkin miltei päinvastainen. Tähän vaikuttaa osaltaan kirkon satavuotias historia. Useimmat seurakuntalaiset ovat eläneet koko ikänsä Seurakuntaliitossa.

Historian saatossa Seurakuntaliitolla ei ole ollut monia yhteyksiä muihin liikkeisiin ja kirkkoihin. SLEY:n suuntaan on kuitenkin pidetty jonkin verran yhteyttä. Sinänsä hyvä paikallisen seurakuntaelämän painotus on Yli-Vainion mukaan toisinaan johtanut siihen, ettei yhteyden pitämistä muihin ole pidetty kovinkaan tärkeänä. Hän kuitenkin jatkaa:

– Kristuksen kirkon tosi ykseys on tärkeä asia. Meillä on iloinen oikeus ja jopa velvollisuus tunnustaa yhteys siellä, missä se yhteisen uskon, opin ja tunnustuksen perustalla on olemassa.

Siksi Yli-Vainio mainitsee Lähetyshiippakunnan kanssa löydetyn yhteyden suurena ilonaiheena. Yhteisen uskon perustalla on myös jo tehty konkreettista yhteistyötä.

Esa Yli-Vainio palvelee Seurakuntaliiton Vetelin ja Karstulan seurakuntien pastorina.

Esimerkiksi Vetelissä on hiljattain pidetty yhteinen opetussarja Kirkon tuntomerkeistä.

Yli-Vainio toivottaa kaikki tervetulleeksi tutustumaan Seurakuntaliiton seurakuntiin:

– Evankeliumi ja oppi on meillä sama, älä anna ulkonaisten erojen hämätä! Ehkä vielä 50 vuotta sitten oltaisiin meillä vähän ujosteltu, mutta nykyään otetaan vieraat vastaan aidosti lämmöllä.

"Kuinka suuret ovat sinun tekosi, Herra! Sinun ajatuksesi ovat ylen syvät." Ps.92:6

Jumalan teot ovat ympärillämme koko ajan kaikkien nähtävinä. Kuitenkin niiden vaikutus riippuu siitä, miten me näemme ne. Kun Abraham ajatteli masentuneena lapsettomuuttaan, Jumala vei hänet ulos ja sanoi: "Katso taivaalle ja lue tähdet, jos ne taidat lukea. Niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä."

Kun Abraham katseli tähtitaivasta, hänen sydämessään virisi usko: Jumala varmasti tekee sen, mitä Hän on luvannut. Saman taivaan näkevät muutkin ihmiset. Kaikissa se ei kuitenkaan herätä kiitosmieltä Jumalaa kohtaan. Paavali puhuu niistä, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa. Vaikka he näkevät Jumalan teot, he eivät halua antaa niistä kunniaa Jumalalle. Epäusko ajaa heidät yhä kauemmaksi totuudesta. Ulkonainen menestys tuntuu olevan merkki siitä, että kaikki on hyvin, vaikka selkä onkin käännetty Jumalalle.

Miten Jumalan teot saisivat meidät iloitsemaan? Psalmista luemme: "Heidät on istutettu Herran temppeeliin, he kukoistavat Jumalan esipihoilla." Herran tempelissä kaikuu Jumalan varma sana, joka avaa silmät näkemään Jumalan teot, hänen armonsa ja hyvyytensä. Ei Abrahamkaan saanut vastausta heti, mutta Sanan varassa hän ei joutunut pettymään.

Suurin armoteoista on, että Jumala lähetti ainoan Poikansa meille Vapahtajaksi. Jeesuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa valmistettu pelastus on kiitoksemme aihe, vaikka vielä odotamme sen lopullista toteutumista. Jo nyt usko saa aikaan hedelmää: "Vielä vanhoinakin he ovat voimissaan, versovat ja vihannoivat, kertovat Herran oikeamielisyydestä." Herran seurakunnassa lupaus koskee sinuakin.

Luomisihmeet ihanimmat, valtavimmat, heijastavat luojaansa. Tähtitarhat riemuitsevat, tottelevat Herran luomistahtoa. VK 459: 3

*Hartaus teoksesta Seuraa minua. Kirkkovuosi Jeesuksen seurassa
Julkaisija: Suomen evankelisluterilainen lähetysliittopaino ja
Suomen Luther-säätiö, 2018 (s. 267–268).*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

*Päätoimittaja: Joel Kerosuo
Toimitussihteeri: Pauliina Pylvänäinen
Tilaukset: 050 5225 855
kanslia@lhpk.fi
Taitto: Asko Iso-Kungas*

*Kannen kuva: Kalle Rautavuori
Paino: K-Print, Tallinna
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52
Rahankeräyslupa RA/2020/1666*

